

Arbejdsformidlingen og de lokale arbejdsmarkedsnævn vil derfor få en central rolle ved forslagets gennemførelse.

Når de nærmere regler om administrationen af ordningen skal fastsættes, vil der opstå en række praktiske problemer, som skal forhandles med de kommunale organisationer og arbejdsmarkedets parter. Det vil i denne forbindelse blive overvejet, om der vil være behov for lovgivning på andre områder, f. eks. dagpengeloven, for at lette genplaceringen af langtidsledige i 9 månedersperioden, jft. nedenfor.

I. Tilbud om arbejde til alle langtidsledige.

Hovedtanken med forslaget er, at alle langtidsledige skal tilbydes et ordinært arbejde af mindst 9 måneders varighed i den private eller offentlige sektor. Arbejdet skal foregå på almindelige løn- og arbejdsvilkår.

En væsentlig del af ansvaret, for at den langtidsledige får et sådant tilbud, vil påhvile kommunerne.

Tilbuddet til de langtidsledige skal så vidt muligt være et tilbud om beskæftigelse i den private sektor, men kan et sådant tilbud ikke skaffes gennem arbejdsformidlingen eller arbejdsløhedskasserne, får bopælskommunen ansvaret for at fremskaffe et jobtilbud inden for den offentlige sektor. Det kan enten være i kommunens egen forvaltning eller institutioner, i den amtskommunale sektor eller i den statslige sektor.

I den private sektor vil mange virksomheder – det gælder ikke mindst mindre håndværksvirksomheder – ofte være tilbageholdende med at ansætte nye medarbejdere på grund af frygt for øgede omkostninger i form af mindre effektivitet i oplæringsperioden m. v. En del virksomheder foretrækker hellere en mindre arbejdsstyrke, som til gengæld arbejder på overtid. Særlig de langtidsledige vil derfor have vanskeligheder med at få beskæftigelse. Heroverfor står, at mange virksomheder imidlertid gerne vil have en ældre medarbejder med solid erhvervs erfaring.

Ansættelsen af langtidsledige i kommunerne vil give mulighed for at styrke og forbedre den offentlige service, udover hvad der ellers var mulighed for. Der kan her peges på miljøforbedringer og opøgende forureningsbekæmpelse, genbrug, bolig- og byfornyelse, styrkelse af det civile beredskab, større trafikikkerhed, forbedrede muligheder for den kollektive trafik, forbedrede normeringer indenfor ældreomsorgen, herunder flere arbejdsområder for hjemmehjælpen, flere dagplejepladser og

forøgede normeringer på daginstitutioner, oprettelse af flere børnehaveklasser og udbygning af skolepasningsordninger m. v.

I mange tilfælde, først og fremmest inden for bygge- og anlægssektoren, udføres en række kommunale opgaver ikke direkte af kommunale forvaltningsgrene, men som entreprisarbejde af private virksomheder. Kommunerne bør derfor overveje, om man kan fremme ansættelsen af langtidsledige på disse områder ved at lade kommunerne stille som betingelse, at entreprenøren benytter en vis andel langtidsledige i entreprisarbejdet.

II. Behov for genoptræningsstøtte.

Ud fra en erkendelse af, at de lediges erhvervsøvnene for en stor dels vedkommende formodes at være nedsat, og at det som følge heraf vil være vanskeligt umiddelbart at placere en langtidsledig i normal beskæftigelse, kan der konstateres et behov for støtte til genoptræning med henblik på genplacering. Lovforslaget indeholder derfor et forslag om, at staten i en overgangsperiode giver økonomisk støtte til den enkelte langtidslediges genoptræning.

Da staten normalt afholder den væsentligste del af udgifterne til erhvervsmæssig uddannelse, omskoling og andre lignende foranstaltninger, er det naturligt, at staten også nu – udover at afstikke de overordnede rammer – deltager i udgifterne ved genoptræning af langtidsledige med henblik på genplacering på arbejdsmarkedet.

Statens optræningsstøtte, der tænkes givet som en ydelse pr. arbejdstime i 9 måneder, kan enten bruges som støtte ved ansættelse i en privat virksomhed eller til delvis dækning af kommunens udgifter ved ansættelse inden for kommunens eget forvaltningsområde eller i den øvrige offentlige sektor. Ydelsen er i alle tilfælde betinget af, at der er tale om en nettoudvidelse af arbejdsstyrken.

III. Uddannelsesstilbud.

For at genetablere og styrke de langtidslediges erhvervsøvnene og dermed lette deres tilbagevenden til arbejdslivet vil det i mange tilfælde være rigtigt, at de gennemgår en kortvarig uddannelse og genoptræning, der retter sig mod det job, de har fået tilbudt. Der tænkes her først og fremmest på kurser indenfor de eksisterende arbejdsmarkedsuddannelser (specialarbejderkurser, efteruddannelseskurser og omskoling) og erhvervsuddannelser (tekniske skoler og handelsskoler m. v.), men også andre og bredere uddannelsesstilbud kan komme